

Arrest

nr. 158 173 van 10 december 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 6 juni 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 26 april 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 augustus 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 28 maart 2013 dienen de verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 26 april 2013 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) dat deze verblijfsaanvraag onontvankelijk is.

Dit is de thans bestreden beslissing. Deze beslissing werd aan de verzoekers ter kennis gebracht op 7 mei 2013 en zij is als volgt gemotiveerd:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 28.03.2013 bij onze diensten werd ingediend door:

P(...), A(...)

+ echtgenote : M(...), V(...) (

*En minderjarige kinderen : P(...), Ar(...)
P(...), An(...)*

nationaliteit: Armenië

adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d.25/04/2013 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn.

Met betrekking tot de vraag of de aandoening van betrokkene een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, dient te worden opgemerkt dat zelfs indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van betrokkene aanzienlijk kan doen achteruitgaan en zijn levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen, artikel 3 van het EVRM niet geschonden is als de actuele gezondheidstoestand van verzoeker niet eveneens uitermate ernstig is (EHRM, 20 december 2011, Yoh- Ekale Mwanje t. België, §§ 81-85; EHRM, Decision, 24 mei 2012 E.O. t. Italië, nr. 34724/10, §§, 34-38; EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42)

Om van een mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is te kunnen spreken in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 9 ter Vw. is bijgevolg niet enkel doorslaggevend dat er geen behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, doch dient daarbij eveneens reeds actueel sprake te zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is, zodat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van dergelijk ernstig actueel gevaar voor de gezondheid ruimschoots volstaat om deze toepassingsvoorwaarde van artikel 9 §1 en artikel 3 van het EVRM uit te sluiten.

Uit de vaststellingen van het medisch advies blijkt heden bijgevolg een manifest gebrek aan een vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening(-en) waaraan betrokkene lijdt, zodat dit element op zich toelaat overtuigend te besluiten dat betrokkene kan uitgesloten worden van de toepassing van artikel 3 van het EVRM en bijgevolg ook van de toepassing artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift² blijkt bijgevolg dat betrokkene kennelijk niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Bovendien dient te worden vastgesteld dat het EHRM de schendingen van art. 2 EVRM (recht op leven) en art. 3 EVRM onlosmakelijk verbonden acht. Indien er immers geen onmenselijke of vernederende behandeling kan worden vastgesteld, wordt wegens deze samenhang een eventuele schending van het recht op leven of fysieke integriteit niet verder onderzocht, gelet op de redenering die het EHRM op systematische wijze aan deze artikels toekent (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, § 86; EHRM, 2 mei 1997, D. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 58-59; EHRM, Decision, 29 juni 2004, Salkic e.a. t. Verenigd Koninkrijk; EHRM, Decision, 7 juni 2011, Anam t. Verenigd Koninkrijk).

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3."

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoekers te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

De Raad wijst er op dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet slechts beroepen voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend.

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037).

Opdat een verzoeker een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat hij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Het komt de Raad toe desnoods ambtshalve te onderzoeken of aan de belangvereiste is voldaan.

In casu blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de tweede verzoekster, samen met de eerste verzoeker, op 28 maart 2013 een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet hebben ingediend. Lezing van de bestreden beslissing en het daaraan ten grondslag liggende advies van de ambtenaar-geneesheer van 25 april 2013 leert dat deze aanvraag onontvankelijk werd verklaard nu de ambtenaar-geneesheer oordeelde dat de ziekte zoals beschreven in het standaard medisch getuigschrift in hoofde van de eerste verzoeker, de heer P(...) A(...) kennelijk geen ziekte is zoals voorzien in artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet.

Uit de bestreden beslissing en het voormelde advies alsook uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de bestreden beslissing werd genomen in antwoord op een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet die enkel en exclusief was gegrond op de medische situatie van de eerste verzoeker P(...) A(...).

De Raad wijst er op dat artikel 9ter, § 1 en § 3 van de vreemdelingenwet het volgende bepaalt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

(...)

§1/1 (...)

§ 2. (...)

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

(...)

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

(...)”

Uit de redactie van artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet blijkt duidelijk dat artikel 9ter van deze wet van toepassing is op *“de in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat (...)”*. Artikel 9ter, §§ 1 en 3 van de vreemdelingenwet bepaalt voorts dat de vreemdeling die een dergelijke verblijfsaanvraag indient samen met zijn aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen overmaakt aangaande zijn ziekte alsook dat hij bij zijn aanvraag, op straffe van niet-ontvankelijkheid, een standaard medisch getuigschrift dient over te maken zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat in het kader van de kwestieuze aanvraag van 278 maart 2013 om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet enkel medische elementen en een standaard medisch getuigschrift werden overgemaakt met betrekking tot de eerste verzoeker. Er ligt geen enkel element voor dat toelaat vast te stellen dat de verblijfsaanvraag zou zijn gebaseerd op een medische problematiek van de tweede verzoekster. Ter terechtzitting wordt niet betwist dat de kwestieuze aanvraag enkel steunt op de medische toestand van de eerste verzoeker.

Er dient dan ook te worden vastgesteld dat de tweede verzoekster geen *“in België verblijvende vreemdeling (...)* die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft” is die overeenkomstig artikel 9ter van de vreemdelingenwet een machtiging tot verblijf op grond van deze wetsbepaling kan aanvragen. Nu de tweede verzoekster zelf niet onder het toepassingsgebied van artikel 9ter van de vreemdelingenwet valt, kan zij ook ingeval van een gebeurlijke vernietiging van de bestreden beslissing niet worden gemachtigd tot een verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Dienvolgens rijst de vraag naar het persoonlijk en rechtstreeks belang van de tweede verzoekster bij een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing. Opdat zij een persoonlijk belang bij het beroep zouden kunnen doen gelden, is onder meer vereist dat de vernietiging van de bestreden beslissing haar persoonlijk een voordeel kan verschaffen (cf. RvV 26 maart 2009, nr. 191.934).

Ter terechtzitting gevraagd naar het belang bij het onderhavige beroep in het licht van het feit dat de tweede verzoekster zelf geen medische problematiek heeft voorgelegd in de betrokken medische verblijfsaanvraag zodat zij niet onder het toepassingsgebied van artikel 9ter van de vreemdelingenwet

valt, stelt de advocaat van de verzoekers dat er gevraagd wordt om alle gezinsleden in de aanvraag te vermelden en dat bij een positieve beslissing ook alle gezinsleden een verblijfsrecht krijgen, zodat allen belang hebben bij vernietiging van de negatieve beslissing.

De Raad merkt dienaangaande op dat het gegeven dat de tweede verzoekster een gezin vormt met de eerste verzoeker, geen afbreuk doet aan de duidelijke bewoordingen van artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet waaruit blijkt dat enkel de *“vreemdeling (....) die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft”* een dergelijke verblijfsmachtiging kan aanvragen. De verzoekers maken op geen enkele wijze aannemelijk dat ook gezinsleden van dergelijke, ernstig zieke vreemdelingen, onder het toepassingsgebied van artikel 9ter van de vreemdelingenwet zouden kunnen vallen. De bewering dat een positieve beslissing leidt tot een verblijfsrecht voor alle gezinsleden, wordt met geen enkel feitelijk of juridisch element gestaafd en zij kan, gelet op hetgeen voorafgaat, niet worden gevolgd. Er wordt dan ook niet concreet aangetoond dat de tweede verzoekster *in casu* een persoonlijk en rechtstreeks belang kan doen gelden.

Dienvolgens stelt de Raad vast dat niet blijkt dat de eventuele vernietiging van de bestreden beslissing - waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard omdat de medische toestand van eerste verzoeker kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet – aan de tweede verzoekster geen persoonlijk en rechtstreeks voordeel kan verschaffen. De tweede verzoekster kan niet zelf een vordering instellen die erop gericht is een aanspraak waarvan zij niet aantoonbaar dat zij haar toebehoort, met name het verkrijgen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, gerealiseerd te zien (cf. RvS 25 april 2001, nr. 94.986).

De tweede verzoekster toont niet aan op welke wijze de vernietiging van de bestreden beslissing haar een persoonlijk voordeel kan verschaffen.

Het beroep ingesteld door de tweede verzoekster, is bijgevolg niet ontvankelijk bij gebrek aan het rechtens vereiste belang.

Het beroep is enkel ontvankelijk in de mate dat het is ingesteld door de eerste verzoeker (hierna: de verzoeker).

4. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de beginselen van behoorlijk bestuur.

In een tweede middel beroept de verzoeker zich nogmaals op de schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. In het betoog ter ondersteuning van het tweede middel verwijst de verzoeker tevens naar artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

In een derde middel tot slot voeren de verzoekers een schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de beginselen van behoorlijk bestuur.

De drie middelen worden, gelet op hun onderlinge samenhang, tezamen onderzocht.

De verzoeker betoogt in het verzoekschrift als volgt:

“In de bestreden beslissing wordt ten onrechte beweerd dat de aanvraag onontvankelijk zou zijn omdat de ziekte van verzoeker niet zou beantwoorden aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid van Artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging verblijf en hiervoor wordt gewezen naar het advies van de ambtenaar-geneesheer dd. 18.01.2013.

In dit advies wordt geponeerd

“Uit het standaard medisch getuigschrift dd. 26.03.2013 blijkt dat, zelfs zonder behandeling, de vermelde klachten van nervositeit, piekeren en slecht slapen kaderend in een post traumatisch stresssyndroom (PTSS) actueel geen reëel risico vormen voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene.

Een PTSS kan tijdelijk sociaal invalidiserend zijn maar kent altijd een gunstig verloop in de tijd. De behandeling is enkel symptomatisch en zeker niet essentieel.

Het vermelde risico op zelfdoding of ontwikkeling van psychose is inherent aan een PTSS, zelfs bij behandeling, maar wordt in het dossier niet concreet gemaakt, noch duidelijk gelinkt aan de specifieke situatie van deze patiënt. Er is ook geen indicatie uit de voorgeschiedenis van een acute ernstige periode. Het blijft maw een algemene veronderstelling die we niet kunnen weerhouden.

Zelfs indien de vermelde behandeling niet beschikbaar is in het thuisland betekent dit niet dat betrokkene onmenselijk of vernederend zou worden behandeld.

Deze argumentatie is volledig nietszeggend in die zin dat er niet afdoende wordt verduidelijkt waarom er niet zou voldoen aan alle voorwaarden zoals bepaald in de wetbepaling terzake, weze art. 9 TER, § 1 VW.

Dit artikel bepaalt letterlijk:

(...)

Om te voldoen aan art. 9 TER, § 1 VW dient er sprake te zijn van een ziekte die:

- ofwel een reëel risico inhoudt voor het leven*
- ofwel een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit*
- ofwel een reëel risico inhoudt op een onmenselijke behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land van verblijf*

De motivering van de bestreden beslissing is totaal kaduuk, en de beslissing strijdt met het art 9 TER VW, aangezien er in essentie enkel wordt gemotiveerd en advies wordt verstrekt in die zin dat erkent wordt dat er een PTSS aanwezig is doch hieromtrent wordt geponeerd dat deze altijd een gunstig verloop kent in de tijd.

Nochtans zijn de voorbeelden legio waarbij personen een psychose krijgen of dermate depressief zijn dat zij aan zelfdoding doen.

De PTSS kent in de tijd dan ook NIET ALTIJD een gunstig verloop doch VEELAL een ongunstig verloop, waarbij het eindpunt gedwongen opname of poging tot zelfdoding of nog effectieve zelfdoding betreft.

De beweringen van de arts-attaché houden in dat een hele tak van de geneeskunde zomaar als overbodig wordt beschouwd, met name de psychiatrie, het volstaat immers te wachten en alles komt goed.

Dergelijke gratuite beweringen hebben geen enkele waarde gezien zij niet enkel ingaan tegen de dagdagelijkse praktijk waarbij er steeds meer psychiatrische patienten zijn en personen die psychologische bijstand nodig hebben, en er een piek aan zelfdodingen bestaat, doch tevens geen enkele verwijzing naar de bronnen waarop de arts-attaché zich meent te kunnen baseren.

Alles blijft bij eenzijdige beweringen zonder enige motivering terzake waarop deze zijn gesteund.

Tevens wordt ten onrechte al te gemakkelijk overgegaan tot de bewering dat geen sprake zo zijn van een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of land van verblijf.

De psychische problemen van verzoeker houden immers verband met de ondergane trauma in zijn geboorteland, en bij terugkeer zal er ongetwijfeld een nieuwe heropflakking zijn met alle nadelige gevolgen vandien.

Het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat niet enkel wordt nagegaan of er sprake is van een ziekte met een onmiddellijk gevaar voor het leven, doch tevens wordt nagegaan of er geen sprake is van een ziekte die een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit, en of nog er geen gevaar bestaat voor onmenselijke behandeling wegens afwezigheid van adequate behandeling van de ziekte in het land van herkomst/verblijf.

Dezelfde beginselen houden in dat er minstens de gangbare medische literatuur wordt gevolgd en niet zomaar gemakkelijke beweringen worden geuit als dat alles wel vanzelf geneest.

De argumentatie als zou er niet voldaan zijn aan 9 ter § 1 VW op basis van een medisch "advies" dat enkel stelt dat alles wel zal genezen ook zonder behandeling, en dit zonder dat enige bron wordt vermeld, is ten zeerste foutief en minstens in strijd met de motiveringsplicht.

Het één en ander is des te prangender aangezien verzoeker zelfs nooit werd onderzocht of ondervraagd door de arts-attaché.

Verwerende partij kon er zich niet zomaar mee vergenoegen zomaar zonder bijkomende motivering/meer uitgebreid advies te stellen dat er niet voldaan is aan de voorwaarden zoals gesteld in art. 9 ter § 1 VW.

De argumentatie dat er niet voldaan is aan de voorwaarden is totaal niet afdoende en ook totaal verkeerdelijk gezien de duidelijke redactie van het art. 9 TER § 1 VW.

Ten onrechte worden bepaalde categorieën van personen die nochtans vermeld staat in de wettekst van voormeld artikel, door de bestreden beslissing zomaar uitgesloten van het toepassingsgebied van dit artikel.

Het is duidelijk dat dergelijke afwijzing wegens onontvankelijkheid zonder enige afdoende, gestoffeerde, concrete en inhoudelijk correcte motivering waarom er niet zou voldaan zijn aan bepaalde voorwaarden, getuigt van een grove onzorgvuldigheid en bovendien het redelijkheidsbeginsel schendt.

Dat de motivering van verwerende partij elke bronvermelding ontbeert en onvoldoende is.

Gezien er door verwerende partij nooit enig onderzoek is gebeurd is naar alle voorwaarden vermeld in artikel 9 TER § 1 VW, hoewel het nu juist de bedoeling moet zijn alle nuttige elementen te onderzoeken is er manifeste schending van art. 9 TER VW;

Deze totaal gebrekkige argumentatie met totaal gebrek aan enig afdoend onderzoek door de aangestelde arts-geneesheer heeft een beslissende invloed gehad op de uitkomst van de beslissing.

Het valt op dat het medisch advies vooral een algemene inhoud heeft die dan nog niet strookt met de werkelijkheid."

En

"Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed (...)"

Aan artikel 62 Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E., 1993).

Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

"Artikel 2: De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Artikel 3: De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermeldende die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn."

De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.dr.étr. 1996, 249).

Verzoekers menen dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden en dat alleszins de materiële motiveringsplicht werd geschonden.

Verzoekers vorderen dan ook op grond van een schending van materiële maar ook de formele motiveringsplicht de vernietiging van de bovengenoemde beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken.

De motivering van de dienst Vreemdelingenzaken is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig.

Verwerende partij beperkt zich ertoe in haar beslissing te verwijzen naar het advies van de arts-geneesheer die uiteenzet dat een PTSS altijd gunstig evolueert;

Verzoeker kan niet akkoord gaan met een dergelijke stereotype afwijzing van zijn verzoek tot regularisatie, terwijl duidelijk blijkt dat het toepassingsgebied van het art. 9 TER § 1 VW ruimer is dan enkel ziektes die onmiddellijk levensbedreigend zijn.

Er is dan geen enkele afdoende motivering waarom verwerende partij de aanvraag van verzoeker niet ten gronde zou moeten beoordelen, dan wel zelf enig onderzoek zou uitvoeren.

Om een verblijf te bekomen op grond van medische redenen dient de medische toestand van de vreemdeling een zekere ernst te vertonen. Meer bepaald is vereist dat de ziekte, ongeacht de aard ervan, een zekere ernst vertoont om een reëel beletsel voor de uitvoering van de uitvoeringsmaatregel te kunnen vormen

Zie BROUCKAERT S., "Medische aspecten van het vreemdelingenrecht en artikel 3 van het EVRM. Een overzicht van rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens, de Raad van State en de burgerlijke rechtbanken", T. Vreemd., 2005, 196).

Er is niet vereist dat de ziekte levensbedreigend is, het kan volstaan dat bv. gespecialiseerde zorgverstrekking nodig is (zie bv. Kort.ged. Brussel, 13 mei 1998, RDE, 1998, 240) of nog dat regelmatige consultaties nodig zijn (continuïteit in de zorgverstrekking (zie bv. Kort.ged. Brussel, 14 augustus 1996, T. Vreemd, 1996, 373).

De Raad van State voegt hieraan toe: "ce qui est en cause n'est pas la stabilité d'un état de santé, mais bien sa gravité et la constance de soins qu'il appelle." (zie RVS, nr. 62.844, 30 oktober 1996).

Er kan en mag niet aanvaard worden dat het toepassingsgebied van art. 9 TER VW wordt verengd tot personen die terminaal ziek zijn en maar korte tijd meer te leven hebben, doch integendeel het volledig toepassingsgebied van art. 9 TER VW, zoals duidelijk omschreven in dit artikel, niet enkel wordt geëerbiedigd doch tevens telkens ook in al zijn aspecten wordt onderzocht, quod non in casu.

Bovendien dient verwerende partij na te gaan of de vreemdeling in zijn land van herkomst over de nodige medische zorgverstrekking kan beschikken. Indien blijkt dat dit niet onderzocht is, dan is er manifeste schending van het zorgvuldigheidsbeginsel zoals in casu aan de orde is.

Verwerende partij put zich werkelijk uit in argumentaties om toch maar niets te moeten onderzoeken, waardoor het toepassingsgebied verengd wordt tot een onderzoek of er levensgevaar is en voor het overige door deducties wordt gesteld dat art. 9 TER VW niet kan ingeroepen worden.

De arts-adviseur van verwerende partij zou moeten onderzoeken en motiveren waarom er volgens hem/haar geen gevaar is voor de fysieke integriteit, in tegenstelling tot hetgeen gesteld in het voorgelegde medisch attest, en waarom er volgens hem geen probleem is met terugkeer, dit alles met vermelding van de bronnen waarop deze zich baseert om zomaar het medisch attest van de door verzoeker geraadpleegde dokter, opgemaakt na een persoonlijk onderzoek van verzoeker, terzijde te gaan schuiven."

En:

“In het verzoekschrift tot het bekomen van medische regularisatie werd expliciet op basis van het gevoegde standaard medisch getuigschrift geargumenteed dat in het geval de behandeling zou worden stopgezet, dit leidt tot een verergering van de toestand.

Het is niet omdat er door behandeling geen sprake is van direct levensbedreigende aandoening, dat er bij stopzetting van de behandeling geen sprake zou kunnen zijn van een onmenselijke of vernederende behandeling.

Het is om die reden dat heel specifiek dient onderzocht te worden of er een adequate behandeling is in het land van herkomst.

Dat de overheid bij het oordelen van een verzoek tot medische regularisatie steeds dient standpunt in te nemen inzake de gevolgen van de verwijdering van het grondgebied op de gezondheid van de betrokkene en deze dient te appreciëren (RVS, nr. 82.698 dd. 05.10.1999).

Dat in de bestreden beslissing de argumentatie beperkt wordt tot het verwijzen naar de adviserend geneesheer die verslag heeft opgemaakt dd. 30.04.2013.

Dat de adviserend geneesheer in zijn verslag geenszins enig standpunt heeft ingenomen dienaangaande, doch zich beperkt heeft tot het stellen dat er altijd wel sprake is van een mogelijkheid tot psychose, maar dit wel hier niet het geval zal zijn.

Dergelijke argumentatie is niet ernstig en houdt in dat alle vaststellingen door de behandelende artsen kunnen afgewezen worden op basis van de bewering dat alles zichzelf toch wel zal oplossen.

Dat in casu evenwel expliciet werd geargumenteed dat bij stopzetting van de behandeling er sprake zal zijn van een algemene verslechtering der medische toestand, zodat er alleszins door de adviserend geneesheer tevens standpunt diende ingenomen te worden welke de gevolgen zouden zijn van een stopzetting van de behandeling wat echter niet gebeurd is.

Dat door de adviserend geneesheer geen standpunt ingenomen wordt in welke mate de actuele pathologie zal evolueren na een terugkeer na het herkomstland, hetgeen ten zeerste echter van belang is aangezien geen adequate behandeling voorhanden is in het land van herkomst.

Dat hierdoor er manifeste schending aan de orde is van zowel art. 9 TER VW als de materiële motiveringsplicht, aangezien er op dit essentieel punt nooit antwoord is verschaft.

Dat het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat toch minstens door de adviserend geneesheer een uitspraak wordt gedaan over de gevolgen van een gebeurlijke terugkeer op de reeds aanwezige pathologie, en door hierop niet te antwoorden, er geenszins enige duidelijkheid is omtrent het feit dat er geen sprake zal zijn van onmenselijke behandeling in de zin van art. 3 EVRM.

Het is niet zo dat een gebeurlijke terugkeer van verzoeker een neutraal gegeven zou zijn voor zijn ziekte-toestand, wel integendeel, minstens dient gesteld dat er totaal geen duidelijkheid is inzake de gevolgen van de terugkeer op de toestand van verzoeker aangezien hierover geen uitspraak werd gedaan.

Gezien er door verwerende partij nooit enig onderzoek dienaangaande verricht is naar de gevolgen van een terugkeer op de ziekte-toestand van verzoeker, hoewel in het verzoekschrift werd geargumenteed, en er tevens geen duidelijkheid is inzake de gevolgen van niet-behandeling van de aandoening van verzoeker, én er tenslotte geen adequate behandeling voorhanden is, minstens deze niet toegankelijk is voor verzoeker en zijn gezin, in het land van herkomst, minstens hier geen uitspraak is over gedaan door de adviserend geneesheer, is er manifeste schending van art. 9 TER VW;”

3.1. Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder ‘middel’ in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze

waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135 618).

Waar de verzoeker in het eerste en het derde middel zich op algemene wijze beroept op een schending van “*de beginselen van behoorlijk bestuur*”, wijst de Raad er op dat het bestuursrecht diverse beginselen van behoorlijk bestuur kent. De verzoeker kan dan ook niet op ontvankelijke wijze een schending aanvoeren van “*de beginselen van behoorlijk bestuur*”.

Deze middelenonderdelen zijn derhalve, bij gebrek aan duidelijke omschrijving van de geschonden geachte rechtsregel, onontvankelijk.

3.2. De Raad merkt op dat artikel 62 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende” zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven, zowel in feite als in rechte, aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Er wordt immers, onder verwijzing naar artikel 9ter, §3, 4° van de vreemdelingenwet, gesteld dat de ambtenaar-geneesheer in een advies heeft vastgesteld dat de voorgelegde ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter §1, eerste lid van de vreemdelingenwet. De verweerder verwijst ook uitdrukkelijk naar het advies van de ambtenaar-geneesheer van 25 april 2013. Dit advies bevindt zich in het administratief dossier en het werd tevens aan de verzoeker ter kennis gebracht.

De Raad wijst er verder op dat de formele motiveringsplicht niet impliceert dat alle motieven uit de bestreden beslissing zelf moeten blijken. Er kan immers worden aangenomen dat aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht om de betrokkene een zodanig inzicht te geven in de motieven van de beslissing dat hij met kennis van zaken kan uitmaken of het zinvol is de beslissing in rechte te bestrijden, is voldaan indien de betrokkene desgevallend langs een andere weg kennis heeft gekregen van de motieven waarop de beslissing is gesteund, ook al worden die motieven dan niet in de beslissing zelf veruitwendigd. Dit kan doordat de beslissing verwijst naar andere stukken, *in casu* het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer van 25 april 2013 dat tezamen met de bestreden beslissing onder gesloten omslag aan de verzoeker ter kennis werd gebracht zodat het integraal deel uitmaakt van de motieven van de bestreden beslissing.

Uit dit advies blijkt dat de ambtenaar-geneesheer op grond van het door de verzoeker voorgelegde standaard medisch getuigschrift van 26 maart 2013 heeft vastgesteld dat de vermelde klachten van nervositeit, piekeren en slecht slapen kaderend in een posttraumatisch stresssyndroom (PTSS) actueel, zelfs zonder behandeling, geen reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van de verzoeker. De ambtenaar-geneesheer evalueert het PTSS eerder als tijdelijk sociaal invaliderend, doch met een gunstig verloop in de tijd. Hij stelt vast dat de behandeling symptomatisch is en zeker niet essentieel, dat het vermelde risico op zelfdoding of psychose inherent is aan een PTSS zelfs onder behandeling doch dat deze in het dossier niet concreet wordt gemaakt noch duidelijk wordt gelinkt aan de specifieke situatie van de patiënt en dat er geen indicatie is in de voorgeschiedenis van een acute ernstige periode zodat het vermelde risico een algemene veronderstelling blijft die niet kan worden weerhouden. Hieruit leidt de ambtenaar-geneesheer af dat, zelfs indien de vermelde behandeling niet beschikbaar is in het thuisland, dit niet betekent dat de verzoeker er onmenselijk of vernederend wordt behandeld. De ambtenaar-geneesheer concludeert vervolgens dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf. De gemachtigde motiveert in de bestreden beslissing, naast de uitdrukkelijke verwijzing naar het voormelde advies van de ambtenaar-geneesheer, tevens op uitvoerige wijze dat niet bewezen is dat een terugkeer naar het land van herkomst een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG noch op artikel 3 van het EVRM.

Waar de verzoeker laat uitschijnen dat niet gemotiveerd wordt waarom er volgens hem/haar geen gevaar is voor de fysieke integriteit, dient te worden opgemerkt dat de vermelding dat de vermelde klachten van nervositeit, piekeren en slecht slapen kaderend in een posttraumatisch stresssyndroom actueel geen reëel risico vormen voor het leven of de fysieke integriteit, in samenlezing met de meer uitvoerige motivering als waarom het vermelde risico op zelfdoding of psychose niet kan worden weerhouden, afdoende is om te begrijpen waarom de ambtenaar-geneesheer van oordeel is dat het voorgelegde ziektebeeld en de klachten van de verzoeker geen gevaar impliceren voor diens fysieke integriteit.

De motieven van de bestreden beslissing, waar ook de inhoud van het advies van de ambtenaar-geneesheer van 25 april 2013 integraal deel van uitmaakt, zijn geenszins te beschouwen als een stereotiepe of nietszeggende motivering. Er wordt in het advies van de ambtenaar-geneesheer concreet ingegaan op de door de verzoeker voorgelegde medische problematiek en deze problematiek wordt afgetoetst aan de beide risico's bepaald in artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet. De geboden motieven volstaan in het licht van de uitdrukkelijke motiveringsplicht die wordt voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet. De motieven van de bestreden beslissing verschaffen de verzoeker het nodige inzicht en laten hem aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet kan dan ook niet worden aangenomen.

Uit de uiteenzetting van de middelen blijkt dat de verzoeker in wezen de deugdelijkheid van de motivering en het onderzoek van de ambtenaar-geneesheer viseert. De middelen worden dan ook verder onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

3.3. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De schending van de genoemde beginselen van behoorlijk bestuur wordt onderzocht in samenhang met de aangevoerde schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, bepaling die de juridische grondslag vormt van de bestreden beslissing.

Gelet op de redactie van het onder punt 3 reeds geciteerde artikel 9ter, §1, eerste lid, van de vreemdelingenwet houdt deze bepaling twee mogelijkheden in wat betreft de voorgelegde ziekte, met name:

1. de ziekte houdt een reëel risico in voor het leven of voor de fysieke integriteit, of
2. de ziekte houdt een reëel risico in op onmenselijke of vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst of het land van verblijf.

De bewoordingen van artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet voorzien echter geen precieze criteria om te bepalen wanneer een ziekte al dan niet (kennelijk) een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit dan wel een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst of het land van verblijf. Deze beoordeling wordt krachtens artikel 9ter, §1, vijfde lid van de vreemdelingenwet overgelaten aan de door de minister c.q. staatssecretaris aangeduide ambtenaar-geneesheer en in toepassing van artikel 9ter, §3, 4° van de vreemdelingenwet verklaart de gemachtigde de aanvraag onontvankelijk wanneer de ambtenaar-geneesheer in zijn advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet.

Uit het bepaalde in artikel 9ter van de vreemdelingenwet volgt dan ook tevens dat het advies van de ambtenaar-geneesheer waarin deze vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet, beslissend is voor het onontvankelijk verklaren van de betreffende aanvraag om machtiging tot verblijf.

3.4. In de bestreden beslissing verwijst de gemachtigde, en dit in de toepassing van artikel 9ter, §3, 4° van de vreemdelingenwet, uitdrukkelijk naar het advies van een ambtenaar-geneesheer van 25 april 2013. Dit advies maakt, zoals reeds hoger gesteld, integraal deel uit van de motivering van de bestreden beslissing en luidt in casu als volgt:

“Geachte heer,

*NAAM: P(...), A(...) (R.R.: ...)
(...)*

Artikel 9ter §3 -4°

Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 28.03.2013.

Uit het standaard medisch getuigschrift d.d. 26/03/2013 blijkt dat, zelfs zonder behandeling, de vermelde klachten van nervositeit, piekeren en slecht slapen kaderend in een posttraumatisch stresssyndroom (PTSS), actueel geen reëel risico vormen voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene.

Een PTSS kan tijdelijk sociaal invaliderend zijn maar kent altijd een gunstig verloop in de tijd. De behandeling is enkel symptomatisch en zeker niet essentieel.

Het vermelde risico op zelfdoding of ontwikkeling van psychose is inherent aan een PTSS, zelfs bij behandeling, maar wordt in het dossier niet concreet gemaakt, noch duidelijk gelinkt aan de specifieke situatie van deze patiënt. Er is ook geen indicatie uit de voorgeschiedenis van een acute ernstige periode. Het blijft m.a.w. een algemene veronderstelling die we niet kunnen weerhouden.

Zelfs indien de vermelde behandeling niet beschikbaar is in het thuisland betekent dit niet dat betrokkene onmenselijk of vernederend zou worden behandeld.

Ik stel bijgevolg vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.”

Waar de verzoeker stelt dat in essentie enkel wordt gemotiveerd en advies wordt verstrekt in de zin dat erkend wordt dat er een PTSS aanwezig is doch dat deze “altijd” een gunstig verloop kent in de tijd, dient te worden opgemerkt dat de verzoeker hierbij voorbij gaat aan de verdere vaststellingen die de ambtenaar-geneesheer in het hierboven geciteerde advies van 25 april 2013 heeft opgenomen. Het blijkt geenszins dat de ambtenaar-geneesheer zich beperkt tot de loutere stelling dat de verzoeker lijdt aan een PTSS en dat deze aandoening altijd een gunstig verloop kent in de tijd. Uit het advies blijkt in tegendeel dat de ambtenaar-geneesheer de voorgelegde medische problematiek niet in abstracto heeft beoordeeld, maar dat hij ingaat op de concrete elementen die door de verzoeker werden naar voor gebracht ter ondersteuning van zijn aanvraag. Zo stelt de ambtenaar-geneesheer vast dat de behandeling symptomatisch en zeker niet essentieel is, dat het in het standaard medisch getuigschrift vermelde risico op zelfdoding en psychose inherent is aan een PTSS maar dat deze in het dossier niet

concreet wordt gemaakt noch duidelijk wordt gelinkt aan de specifieke situatie van de patiënt en dat er geen indicatie is uit de voorgeschiedenis van de verzoeker van een acute ernstig periode zodat de vermelde risico's een algemene veronderstelling blijven die niet kan worden weerhouden. De Raad benadrukt dan ook dat de vaststellingen van de ambtenaar-geneesheer in zijn geheel moeten worden gelezen, zodat de verzoeker met zijn kritiek niet aantoonde dat het geheel van de vaststellingen in het advies van 25 april 2013 het besluit dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet niet zouden kunnen onderbouwen.

In de mate dat de verzoeker stelt dat een PTSS niet steeds een gunstig verloop kent maar veelal een ongunstig verloop waarbij het eindpunt een gedwongen opname of een (poging tot) zelfdoding is, en los van de vaststelling dat de verzoeker zijn loutere bewering niet met enig concreet gegeven staft zodat hij enkel blijk geeft van een ander standpunt van dat van de ambtenaar-geneesheer waarmee dus geen onwettigheid wordt aangetoond, merkt de Raad op dat de verzoeker met een dergelijke algemene kritiek voorbij gaat aan de concrete vaststellingen die de ambtenaar-geneesheer deed omtrent verzoekers specifieke geval en het door hem bijgebrachte standaard medisch getuigschrift. Uit het advies van 25 april 2015 blijkt dat de ambtenaar-geneesheer het in het voorgelegde standaard medisch getuigschrift geattesteerde risico op zelfdoding en psychose heeft onderzocht en dat hij zich na een concrete evaluatie van dit attest waarbij wordt gewezen op het gebrek aan indicatie van een acute ernstige periode en de vaststelling dat het risico op zelfdoding en psychose niet wordt gelinkt aan de specifieke situatie van de verzoeker, op het standpunt heeft gesteld dat deze risico's in verzoekers geval niet kunnen worden weerhouden. Deze determinerende vaststellingen voor de beoordeling van het specifieke, door de verzoeker voorgelegde medisch dossier, worden op geen enkele wijze weerlegd. Er kan dan ook niet worden ingezien welk belang de verzoeker heeft bij zijn abstracte kritiek dat een PTSS niet steeds een gunstige afloop kent maar veelal eindigt in een zelfmoord(poging). De ene zinsnede dat een PTSS altijd een gunstig verloop kent in de tijd, kan als een overtollig motief worden beschouwd nu wordt vastgesteld dat hoe dan ook een afdoende beoordeling voorligt van het concrete geval van de verzoeker. Ook de kritiek dat geen bronnen worden vermeld ter ondersteuning van de stelling dat een PTSS altijd gunstig evolueert, is bijgevolg niet dienstig.

De bewering van de verzoeker dat alles blijft bij eenzijdige beweringen zonder enige motivering waarop deze zijn gesteund, kan gelet op hetgeen voorafgaat niet worden aangenomen.

3.5. In tweede instantie betoogt de verzoeker dat er al te gemakkelijk wordt gesteld dat er geen sprake is van een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst. De verzoeker stelt hieromtrent dat zijn psychische problemen verband houden met de ondergane trauma's in zijn geboorteland en dat er bij terugkeer ongetwijfeld een opflakking zal zijn met alle nadelige gevolgen van dien.

De Raad dient er evenwel op te wijzen dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat noch in de verblijfsaanvraag zelve noch in het bijgevoegde standaard medisch getuigschrift, wordt vermeld dat verzoekers trauma en zijn psychische problemen verband houden met de in zijn geboorteland ondergane trauma's. Waar de verzoeker thans voor het eerst in het onderhavige verzoekschrift dergelijke beweringen naar voor brengt, dient te worden opgemerkt dat de ambtenaar-geneesheer of de gemachtigde hier bij het treffen van de bestreden beslissing hoe dan ook geen rekening mee konden houden. De wettigheid van de bestreden beslissing dient te worden beoordeeld aan de hand van de gegevens waarover het bestuur op dat moment kon beschikken. Uit artikel 9ter van de vreemdelingenwet blijkt duidelijk dat het aan de verzoeker zelf toekomt om zijn aanvraag te stofferen met alle nuttige inlichtingen ter zake. Het komt vervolgens de ambtenaar-geneesheer toe om het voorgelegde medisch dossier te evalueren. Aan de hand van de thans voor het eerst naar voor gebrachte gegevens kan de verzoeker dan ook geen onzorgvuldigheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing noch enig motiveringsgebrek of een onredelijke besluitvorming aantonen.

Voor zover de verzoeker met zijn kritiek tevens zou voorhouden dat de ambtenaar-geneesheer hem persoonlijk diende te onderzoeken, wordt opgemerkt dat een dergelijke verplichting geenszins blijkt uit de bepalingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Bovendien laat de verzoeker na om te verduidelijken waarom een dergelijk persoonlijk onderzoek *in casu* onontbeerlijk zou zijn.

3.6. Een laatste punt van kritiek bestaat erin dat het toepassingsgebied van artikel 9ter, §1 van de vreemdelingenwet ruimer is dan enkel de ziektes die onmiddellijk levensbedreigend zijn en dat artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet in al zijn aspecten moet worden onderzocht, zodat niet aanvaard mag worden dat dit toepassingsgebied wordt verengd tot personen die terminaal ziek zijn en

maar korte tijd meer te leven hebben. De verzoeker licht toe dat specifiek dient onderzocht te worden of er een adequate behandeling is in het land van herkomst en dat de overheid steeds standpunt moet innemen inzake de gevolgen van een verwijdering van het grondgebied op de gezondheid van de betrokkene. Volgens de verzoeker heeft de ambtenaar-geneesheer nagelaten om standpunt in te nemen omtrent de gevolgen van een stopzetting van de behandeling alsook omtrent de evolutie van de pathologie na een terugkeer hetgeen ten zeerste van belang zou zijn omdat er geen adequate behandeling voorhanden is in het land van herkomst. De ambtenaar-geneesheer zou enkel stellen dat er wel sprake is van een mogelijkheid tot psychose doch dat dit hier niet het geval zal zijn.

De Raad stelt evenwel vast dat de ambtenaar-geneesheer zich in zijn advies van 25 april 2013 op geen enkele wijze heeft uitgelaten in die zin dat de verzoeker niet levensbedreigend ziek zou zijn. Verzoekers kritiek dat artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet ruimer is dan de personen die levensbedreigend ziek zijn, een standpunt dat op zich kan worden gevolgd, kan dan ook niet dienstig in verband worden gebracht met de concrete vaststellingen die blijken uit het beslissend advies van de ambtenaar-geneesheer.

De Raad verwijst voorts naar wat *supra* werd uiteengezet. Hieruit blijkt dat de ambtenaar-geneesheer heeft gesteld dat er geen risico is voor het leven of de fysieke integriteit en dat hij tevens op grond van het concrete medisch dossier van de verzoeker heeft geoordeeld dat er, ook wanneer de vermelde behandeling - die niet essentieel wordt geacht - niet beschikbaar is in het thuisland, dit niet betekent dat de verzoeker onmenselijk of vernederend zou worden behandeld. In deze heeft de ambtenaar-geneesheer zich zodoende, in weersprek van hetgeen de verzoeker voorhoudt, niet beperkt tot een beoordeling van de eerste hypothese van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Nu de ambtenaar-geneesheer van mening is dat zelfs zonder enige behandeling er geen risico is op een onmenselijke of vernederende behandeling en nu deze beoordeling door de verzoeker niet wordt weerlegd, kan hem ook niet redelijkerwijs een onzorgvuldigheid worden toegedicht nu hij de behandelingsmogelijkheden, die hij niet essentieel acht, in het herkomstland niet heeft onderzocht.

3.7. Concluderend kan worden besloten dat de uiteenzetting van de verzoeker niet toelaat te concluderen dat de ambtenaar-geneesheer en met hem de gemachtigde op incorrecte of kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen.

De verzoeker toont niet aan dat de door de verweerder aangestelde ambtenaar-geneesheer heeft nagelaten enig door hem aangebracht nuttig stuk in rekening te nemen. Er blijkt dan ook niet dat de verweerder op basis van een incorrecte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel of van artikel 9ter van de vreemdelingenwet blijkt derhalve niet.

3.8. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM wijst de Raad erop dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat deze verdragsbepaling niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat een betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand van een vreemdeling beïnvloedt niet volstaat om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak op geen enkele wijze concreet aannemelijk wordt gemaakt, kan een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./ Verenigd Koninkrijk).

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.9. In de mate dat de verzoeker een schending van het redelijkheidsbeginsel aanvoert moet worden gesteld dat het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid volkomen ontbreekt (A. MAST, J. DUJARDIN, J. VANDE LANOTTE en M. VAN DAMME, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2006, 60 en de aldaar aangehaalde rechtspraak van de Raad van State) (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat *in casu* niet is aangetoond dat de bestreden beslissing tegen alle redelijkheid ingaat.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

3.10. De aangevoerde middelen zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien december tweeduizend vijftien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE